

Nr 21.

Av herr **Ericsson** i Sörsjön m. fl., om anslag till byggande av enskilda utfartsvägar.

De sedan år 1918 av riksdagen beviljade årliga anslagen för byggande av enskilda utfartsvägar inom vissa delar av landet hava otvivelaktigt varit av stor betydelse och nytta på så sätt, att därigenom beretts möjlighet för befolkningen i byar, som icke ligga intill de allmänna trafiklederna, att genom bidrag från dessa anslag åstadkomma utfartsvägar till de allmänna vägarna. Ehuru bidragen enligt gällande bestämmelser icke utgå med större belopp än högst hälften av anläggningskostnaden för varje till erhållande av bidrag godkänd utfartsväg, så innebära dock dessa statsbidrag ett mycket kännbart och välkommet ekonomiskt understöd, i synnerhet för befolkningen i sådana kommuner, vilka digna under stora kommunala skattebördor.

Men tyvärr nödgas man konstatera, att de anslag, som av riksdagen tidigare beviljats, ej på långt när varit tillräckliga för att fylla de behov, som förefunnits och alltjämt äro i ännu större utsträckning tillfinnandes. Detta framgår också med all önskvärd tydlighet av de uppgifter, som länsstyrelserna i de nordliga länen i landet lämnat, rörande anslagsbehoven till byggande av enskilda utfartsvägar i dessa län.

I Norrbottens, Västerbottens, Jämtlands, Västernorrlands samt Gävleborgs län funnes inneliggande ansökningar om anslag till utfartsvägar, för vilka byggnadskostnaden uppginge till i runt tal 10 miljoner kronor. Härutöver vore kostnadsförslag under utarbetande för ytterligare ett stort antal ifrågasatta utfartsvägar. Som ett utmärkt exempel på de förut beviljade anslagens otillräcklighet utgör länsstyrelsens i Gävleborgs län redogörelse för behoven av anslag till utfartsvägar i detta län, varav framgår, att med ett i likhet med budgetåret 1928—1929 för länet tilldelat årligt anslag av 15,000 kronor skulle det förflyta icke mindre än 35 år, innan den för länet uppgjorda kostnadsplanen kunde förverkligas.

Förutom de nordligaste länen ha länsstyrelserna i Kopparbergs, Värmlands och Örebro län ävenledes framhållit, att med hänsyn till stegrad efterfrågan och behov av anslag till byggande av utfartsvägar inom dessa län vore det nödvändigt att i betydlig mån höja anslaget.

Därtill kommer också, att även andra trakter i landet, med ungefärligen enahanda förhållande som de nordliga länen, göra anspråk på samma förmåner, som tidigare kommit endast dessa senare till del. Rättvisan torde också kräva, att sådana andra områden i landet, där ungefärligen likartade betin-

gelsor som i nordligare delar för statsbidrags åtnjutande äro tillfinnandes, dessa också må tillerkännas rätt till sådana statsbidrag varom här är fråga.

Då sålunda området för anslaget användning därigenom i viss omfattning utökas, så medför ju helt naturligen detta, att anspråken på anslag också rent automatiskt stegras. Den naturliga konsekvensen av dessa nytillkommande landsdelars rätt till erhållande av statsbidrag för utfartsvägar måste bliva, att staten, även med hänsyn till denna omständighet, måste bevilja större anslag än som ensamt för de nordliga länen annars kunde vara nödvändigt.

Motionärernas uppfattning är i övrigt den, att alltför stor njugghet ej får visas, när det gäller fråga om anslag till byggande av utfartsvägar. De bidrag, som sålunda komma befolkningen i ödebygderna tillgodo, kunna åtminstone indirekt också tillmätas karaktären av understöd åt moderneringen jordbruket, och när därjämte dessa anslag utgå i första hand till sådana utfartsvägar, där de mest trängande behov av desamma föreligga, så måste de understöd, som staten på detta sätt utanordnar, med rätta anses såsom varande av det mera sympatiska slaget.

Väg- och Vattenbyggnadsstyrelsen har också, med hänsyn till de förefintliga trängande behoven av anslag, förordat, att anslaget till byggande av enskilda utfartsvägar för budgetåret 1930—1931 måtte utgå med 450,000 kronor, men i den till årets riksdag avlämnade statsverkspropositionen under sjätte huvudtiteln finna undertecknade med beklagande, att detta förslag av Kungl. Maj:t ej vunnit beaktande, utan innebär Kungl. Maj:ts förslag till riksdagen, att anslaget till enskilda utfartsvägar för budgetåret 1930—1931 skall utgå med endast 300,000 kronor, ehuru tillräckliga skäl tala för att en förhöjning borde komma ifråga.

Motionärerna hävda den uppfattningen, att det minsta belopp, som bör beviljas för byggande av enskilda utfartsvägar för budgetåret 1930—1931, är den summa som av Väg- och Vattenbyggnadsstyrelsen tillstyrkes, nämligen 450,000 kronor. I anslutning härtill vilja undertecknade hemställa,

att riksdagen till byggande av enskilda utfartsvägar för budgetåret 1930—1931 måtte anvisa ett extra reservationsanslag av 450,000 kronor.

Stockholm den 15 januari 1930.

Evald Ericsson
i Sörsjön.

Gust. Pettersson
i Hällbacken.

Nils Olsson
i Rödningsberg.